

— potrdi odločbo Oddelka za ugovore z dne 29. aprila 2002 (odločba št. 1198/2002), to pomeni, zavrne prijavo znamke Skupnosti št. 453 720 za naslednje blago in storitve:

„nosilci podatkov vseh vrst, ki vsebujejo informacije in ki jih je mogoče strojno brati, in software, posebno digitalni in analogni nosilci zapisov z na primer kulturnimi in znanstvenimi ter industrijskimi oziroma tehničnimi informacijami; programirane računalniške diskete, RCM video kasete, kompaktne plošče in čip plošče; magnetni nosilci zapisov v razred 9;

tiskane publikacije, časopisi in revije, knjige, plakati, nalepke, koledarji, fotografije; strojepisni in pisarniški material, namreč neelektrične pisarniške naprave, pisalni pribor, kemični svinčniki, nalivna peresa, učni material in material za pouk, tudi v obliki modelov in panojev, v razred 16;

izdajanje digitalnih in analognih nosilcev zapisov z na primer kulturnimi, znanstvenimi, športnimi in industrijskimi oziroma tehničnimi informacijami; v razred 41 in storitve posodabljanja, tudi za CD-ROM; uredniške storitve v razred 42.“;

— toženi stranki naloži plačilo stroškov.

Odločba Odbora za Ugoditev pritožbi Focus Magazin Verlag GmbH in zavrnitev ugovora tožeče stranke.

Tožbeni razlogi:

Člen 8(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 naj bi bil nepravilno uporabljen. Obstajala naj bi verjetnost zmede med nasprotujočima si znamkama. Prijavljena poznejša znamka naj bi prevzela enak element prejšnje znamke ter blago in storitve, ki jih označujejo znamke, naj bi bile delno enake in delno zelo podobne.

Tožba Jungbunzlauer AG in trije drugi proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 23. decembra 2004

(Zadeva T-492/04)

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

(2005/C 82/58)

(Jezik postopka: nemščina)

Prijavitelj znamke Skupnosti: Focus Magazin Verlag GmbH

Znamka Skupnosti, ki je predmet prijave: Besedna znamka „FOCUS“ za blago in storitve iz razredov 3, 6, 7, 8, 9, 14, 15, 16, 20, 21, 24, 25, 26, 28, 29, 32, 33, 35, 36, 38, 39, 41, 42 – prijava št. 453 720.

Jungbunzlauer AG, Basel (Švica), Jungbunzlauer Ladenburg GmbH, Ladenburg (Nemčija), Jungbunzlauer Holding AG, Chur (Švica) in Jungbunzlauer Austria AG, Dunaj, ki jih zastopajo R. Bechtold, M. Karl, U. Soltész in C. Steinle, odvetniki, so dne 23. decembra 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložile tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Imetnik znamke ali znaka, navajanega v postopku z ugovorom: Tožeča stranka.

Tožeče stranke predlagajo, naj Sodišče prve stopnje:

Znamka ali znak, navajan v postopku z ugovorom: Mednarodna figurativna znamka „MICRO FOCUS“ za blago in storitve iz razredov 9, 16, 41 in 42.

1. v celoti razglasi za nično odločbo Komisije z dne 29. septembra 2004 (zadeva COMP/E-1/36.756 – Natrijev glukonat);

podredno, razglasi odločbo za nično glede posameznih naslovnikov,

podredno, zniža v odločbi odrejene globe;

Odločba Oddelka za Delna ugoditev ugovoru.

2. Komisiji naloži plačilo stroškov tožečih strank;

3. vključi akte iz postopka v zadevi T-312/01, kot tudi sprejme vse siceršnje ukrepe procesnega vodstva, ki se mu zdijo ustrezni.

Tožba Komisije Evropskih skupnosti proti IIC Informations-Industrie Consulting GmbH, vložena dne 24. decembra 2004

(Zadeva T-500/04)

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

(2005/C 82/59)

(Jezik postopka: nemščina)

Z napadeno odločbo je Komisija ugotovila, da so tožeče stranke sklenile dolgoročen sporazum in/ali so znotraj sektorja natrijevega glukonata med seboj sodelovale na podlagi usklajenih ravnanj in pri tem kršile člen 81(1) ES in člen 53 Sporazuma EGP. S tem v zvezi je Komisija podjetjem naložila globe.

Tožeče stranke izpodbijajo to odločbo in navajajo, da je za kršitve odgovorna zgolj Jungbunzlauer Ladenburg GmbH. Jungbunzlauer Austria AG in Jungbunzlauer AG niso bile nikoli udeležene pri kršitvah in niso imele nobenega vpliva na ravnanje na trgu ali poslovne politiko Jungbunzlauer Ladenburg GmbH. Prav tako ne odgovarjata zaradi svoje statusnopravne povezanosti z Jungbunzlauer Ladenburg GmbH ali zaradi tega, ker pripadata Jungbunzlauer-skupini. Jungbunzlauer Holding AG je holding družba brez odločilnega vpliva na količinsko ali cenovno politiko in s tem na ravnanje na trgu natrijevega glukonata družbe Jungbunzlauer Ladenburg GmbH.

Tudi če bi Jungbunzlauer Austria AG, Jungbunzlauer AG in Jungbunzlauer Holding AG bile odgovorne za kršitve, kar pa po mnenju tožečih strank ni primer, je pooblaščenost Komisije za naložitev glob tem družbam že zastarala.

Nadalje tožeče stranke uveljavljajo, da je odločba, kolikor se nanaša na Jungbunzlauer Ladenburg GmbH, formalno in materialno pomanjkljiva, ker je Komisija pri tem kršila celo vrsto načel in osnovnih pravil. Med drugim je kršila načeli domneve nedolžnosti in dobrega upravljanja tako, da je med postopkom pred sodiščem, v zvezi odločbo z dne 2. oktobra 2001, ki se je nanašal na isti kartel, izvedla še drugi upravni postopek. Komisija je z „drugo“ odločbo z dne 29. septembra 2004 prav tako kršila načeli zaupanja v pravo in *ne bis in idem*. Poleg tega je bil sam postopek neprimerno dolgotrajen.

Kar zadeva določitev globe, tožeče stranke med drugim uveljavljajo, da je le-ta nesorazmerno visoka in pomeni kršitev meje za določitev globe, da je Komisija izhajala iz napačnega časa trajanja, da Jungbunzlauer Ladenburg GmbH ni bila vodja in da obstajajo olajševalne okoliščine zaradi dolgotrajnega postopka.

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopajo G. Braun, W. Wils in N. Knittlmayer, (Nemčija), z naslovom za vročanje v Luxembourgu, je dne 24. decembra 2004 na Sodišče Evropskih skupnosti vložila tožbo proti IIC Informations-Industrie Consulting GmbH.

Tožeča stranka Sodišču predlaga, naj:

1. toženo stranko obsodi, da tožeči stranki plača 181 236,61 EUR skupaj s 4 % obrestmi od 01.11.1998;
2. toženi stranki naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka je leta 1996 s toženo stranko sklenila dve pogodbi, v katerih se je tožeča stranka zavezala, da bo toženi stranki zagotovila finančno pomoč za izvedbo dveh vseevropskih kulturnih projektov. Finančna pomoč naj bi krila 50 % projektnih stroškov tožene stranke, kolikor bi bili ti stroški porabljeni in uveljavljeni na pogodbeno dopusten način. Tožena stranka je na podlagi teh pogodb v letu 1997, kot predplačilo celotne finančne pomoči, prejela znesek v višini skupno 400 821 DEM (204 936,52 EUR).

Po zaključku projektov je tožena stranka uveljavljala plačilo domnevnih projektnih stroškov, v višini katerih je hotela pridržati predplačila finančne pomoči. Tožeča stranka je izvedla kontrolo in zaključila, da naj bi imela tožena stranka zgolj en zahtevek za finančno pomoč v višini 46 300,18 DM (23 672,91 EUR) za oba projekta. Zato tožeča stranka zahteva vračilo preostalega zneska v višini 181 263,61 EUR (354 520,82 DEM).